

man forstaaer Udtrykket „paa Rejser“. Der er forskellige Fortolkninger deraf, men jeg kan ikke se rettere, end at man plejer at fortolke det saaledes, at naar Rejsen kun er, hvad man kalder en Studierejse eller en kort Rejse, men ikke har til Hensigt at forberede et blivende Ophold i Udlandet, eller naar Forældrene ikke har deres Beskæftigelse der — og det var ikke Tilfældet med den paagældendes Forældre — saa er i Virkeligheden ogsaa Indfødsretten givet. I hvert Tilfælde skulde man tro, at da man nu har en Lov, som sagt af 19. Marts 1898, hvorefter et Barn, der er født under danske Forældres Ophold i Udlandet, har Indfødsret, vilde den mildeste Fortolkning være rimelig paa dette Punkt, thi der er noget højest mærkeligt i, at et Barn, som er født den 18. Marts 1898 i Udlandet, ikke har Indfødsret, hvorimod Fødsel en Dag senere giver Indfødsret til et andet Barn. Dette skulde da i alt Fald bevirke, at Indenrigsministeriet fortolkede paa den mildeste Maade for ikke at tilvejebringe en saa skrigende Uretfærdighed, som der i og for sig virkelig kommer mellem de Børn, der er fødte før eller efter det paagældende Tidspunkt. Nu er den unge Mand, som han skulde, gaaet til Københavns Magistrat og har anmodet denne, som skal indsende en saadan Ansøgning til Indenrigsministeriet, om at gøre dette; der er skaffet alle de Attester til Veje, som Magistraten forlangte, og jeg ser, at der den 15. Juni i Aar er indgaaet en saadan Ansøgning paa det forlangte Skema til Indenrigsministeriet. Jeg gør opmærksom paa, at det er den 15. Juni. Efter den Coutume, der er, forlanges der; at man saa vidt muligt skal komme med en saadan Ansøgning inden den 15. Juni, og hvis man kommer efter den første September, er det ogsaa Skik; at Ansøgningen ikke bliver behandlet, og at vedkommende ikke kommer med paa det Lovforslag, som hvert Aar forelægges her. Den kom altsaa i god Tid til Indenrigsministeriet, og alt syntes at være i Orden. Men saa svarer Indenrigsministeriet den 19. September — altsaa saa sent, at den paagældende ingenlunde kan opfylde, selv om han vilde det, de Fordringer, som stilles i denne Skrivelse, fordi det i alt Fald saa vilde blive for sent til, at han kunde komme med paa Lovforslaget — der svares saa, at man ikke kan foretage noget videre i Sagen, forinden Andrageren for Ministeriet godtgør, at han ikke staa i undersaatligt Forhold til Frankrig. For det første kunde Ministeriet

have svaret dette tidligere. Det er meget længe, en Skrivelse af dette Omfang behøver for at gaa igennem Ministeriet, naar der kræves 3 Maaneder til det, og jeg foreslaar den højtærede Minister, at han gør sine Embedsmænd opmærksom paa, at noget kortere Tid kan der ogsaa benyttes i den røde Bygning for at svare paa en saadan ganske almindelig Sag. Det er nu det første, og det er det rent formelle. Men det andet er det reelle, at jeg sjælden har set en saa urimelig Fordring blive stillet, som at den paagældende skal oplyse, at han ikke staa i undersaatligt Forhold til Frankrig. For det første er der intet, der taler derfor, der er ikke nogen Præsumption for, at han skulde være fransk Undersaat. Hans Forældre har ingen Sinde anmeldt hans Fødsel til franske Autoriteter, der findes intet Bevis derfor. Han er, som sagt, født af danske Forældre, har altid opholdt sig her i Landet, er konfirmeret her og har aftjent sin Værnepligt her. Hvad Grund har Ministeriet da til at tro, at han skulde staa i undersaatligt Forhold til Frankrig? Men dernæst er Fordringen i og for sig ubillig. Jeg kunde forstaa, om Fordringen gik ud paa, at en Person skulde bevise, at han stod i undersaatligt Forhold til Frankrig, for saa kunde han skaffe de vedkommende Attester til Veje derfor. Men hvorledes tænker man sig egentlig, at en Person kan faa Attest for, at han ikke staa i undersaatligt Forhold til Frankrig? Hvis man tænkte sig, at en Person her i Landet skulde søge Indenrigsministeriet for at faa en saadan Attest, skulde man saa undersøge alle Landets Kirkebøger, om der fandtes en Person af dette Navn anmeldt til Kirkebøgerne? Og hvorledes tror man, at et stort Land som Frankrig vilde stille sig til en saadan Fordring? Det er jo ubegrænset, hvor mange Mennesker der kunde falde paa at stille et saadant Spørgsmaal til Frankrig. Man maa dog gaa ud fra, at det ikke er nemt at skaffe en saadan Attest. Heller ikke giver man Anvisning paa, hvorledes den skal tilvejebringes. Selv om det er muligt, at en Mand med meget gode Forbindelser kan skaffe en saadan Attest, som den paagældende Embedsmand godvilligt vil udstede for ham, hvorledes kan man saa tænke sig, at et Menneske, som ikke har gode Forbindelser, en Haandværker eller en Tjenestepige, eller hvem man vil, skal kunne skaffe en saadan Attest? Men i og for sig er Fordringen ganske urimelig, jeg kunde næsten have Lyst til at sige